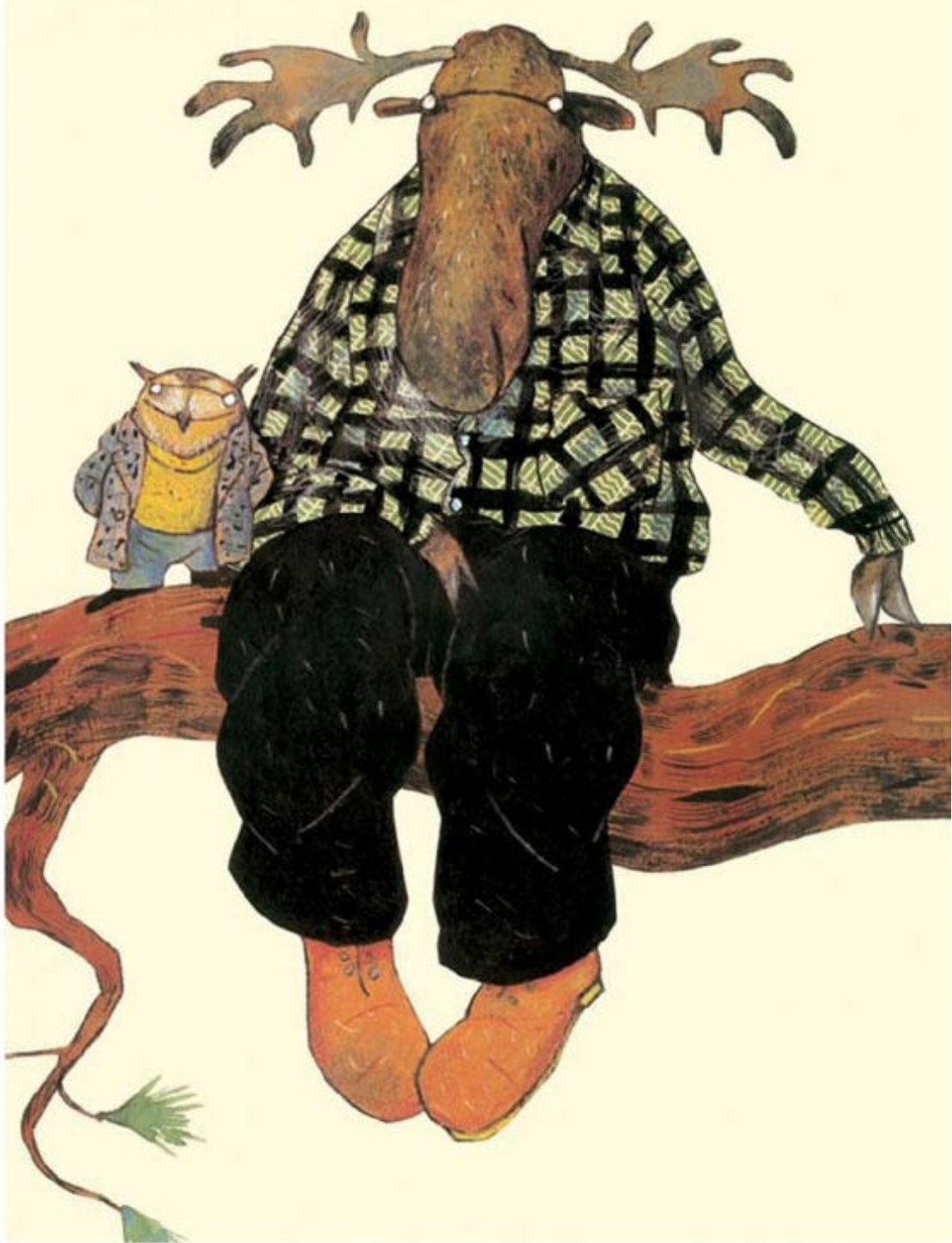

ЮРГ ШУБІГЕР | ВОЛЬФ ЕРЛЬБРУХ

ДВОЄ ЗАКОХАНИХ

Переклала з німецької Олександра Григоренко

ЧОРНІ ВІВЦІ

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ

«Любов – це спалахи заgrav,
якими небокрай палав,
я через неї іншим став,
я сам між хмарами літав,
і в небі наче грім лунав.
А ще любов – це шелест трав...»

«От і я б це саме так сказав».

ШТУЧКИ

Був собі заєць. Він якось у полі
серед капусти зайчиху знайшов.
Бо ніс його – штучка чутлива доволі,
раділи обоє: напевне, любов.

Що вже там робили, я не пам'ятаю.
Ніжності-штучки якісь немов.
Тоді заходилися гризти, а далі
та штучка, зайчиха, спитала: «І що?»

АХ, ЗОРІ

Ах, зорі-зорі,
мов пелюстки,
квіт маргариток.
Він любить мене,
він не любить мене,
він любить мене дуже.
Ах, зорі-зорі,
іскри немов,
іскри в очах його темних,
як погляд його – ти
знаєш, про що я, певно.

Як лобода,
поки молода,
як стебла конюшини,
як роси срібlistі
в капусти на листі.

Ах, зорі-зорі...

МИСТЕЦТВО ЦІЛУВАТИСЯ

Двоє закоханих дуже хотіли якось поцілуватися.
Тільки не знали, з якого боку до справи цієї братися,
тож довго тільки одне й уміли – ввічливо привітатися.
Як губи торкнулися, сміху було:
Невже це так просто бути могло?